

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 271/2016
16.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужилаца М.Ш. из С.М., М.Ж. из С.М., Ј.Л. из Л., Д.И. из Н., С.С. и Д.М. из Д., против туженог ПД П. Т.-т. ДОО из Н.С., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2092/15 од 21.09.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2092/15 од 21.09.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2092/15 од 21.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 135/13 од 08.06.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан је тужени да им исплати разлику зараде због мање исплаћене зараде по основу сменског рада за период од 20.02.2009. године до 09.09.2011. године и то: М.Ш. од укупно 286.376,71 динар, М.Ж. од укупно 253.818,71 динар, Ј.Л. од укупно 254.448,13 динара, Д.И. од укупно 293.732,93 динара, С.С. од укупно 252.687,84 динара и Д.М. од укупно 275.882,13 динара са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима уплати припадајуће доприносе Републичком фонду ПИО – Филијала С.М.. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати на име трошкова поступка 143.676,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2092/15 од 21.09.2015. године, жалба туженог је одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 2/16 од 29.01.2016. године, Апелациони суд у Новом Саду није прихватио предлог туженог да се Врховном касационом суду предложи одлучивање о изјављеној ревизији у смислу одредбе члана 404. ЗПП (погрешно се позивајући на члан 395. ЗПП).

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Наиме, одредбом члана 404. став 1. ЗПП, у вези са чланом 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, са применом од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају правноснажном пресудом је одлучено о исплати разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама. Наиме, Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења од 23.09.2014. године усвојио правни став према којем се рад по временском редоследу 12 (рад) – 24 (одмор) -12 (рад) – 48 (одмор), који се у стварности континуирано обавља из дана у дан, из месеца у месец, из године у годину има карактер сменског рада, а не прерасподеле радног времена. Поред тога, Врховни суд Србије је на седници Грађанског одељења од 28.04.2009. године донео правни закључак, који се и сада примењује, а односи се на право запослених на увећану зарату по основу сменског рада. Тај закључак гласи: „Запослени има право на увећану зарату најмање 26% од основне зараде за рад у сменама ако тај рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде и право на увећање од још 26% од основне зараде за сменски рад ноћу (трећа смена од 22 до 06 часова)“. При чему, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, због чега не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Имајући у виду наведени правни став, произлази да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донели одлуку у складу са правним ставом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења права.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.02.2012. године, ради исплате неисплаћеног дела увећане зараде по основу сменског рада, а вредност предмета спора која је означена у тужби је по 150.000,00 динара. Поднеском од 28.01.2014. године, тужиоци су преиначили тужбу повећањем захтева којим су тражили исплату и то: М.Ш. од укупно 286.376,71 динар, М.Ж. од укупно 253.818,71 динар, Ј.Л. од укупно 254.448,13 динара, Д.И. од укупно 293.732,93 динара, С.С. од укупно 252.687,84 динара и Д.М. од укупно 275.882,13 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП (у вези са чланом 13. став 2. и чланом 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, иако тужиоци траже заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 439. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу сменског рада. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се вредност предмета спора цени у односу на сваког тужиоца појединачно, а што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност за тужиоца М.Ш. од 2.471,65 евра, за тужиоца М.Ж. од 2.190,64 евра, за тужиоца Ј.Л. од 2.196,08 евра, за тужиоца Д.И. од 2.535,14 евра, за тужиоца С.С. од 2.180,88 евра и за тужиоца Д.М. од 2.381,07 евра.

Имајући у виду наведено и како побијана вредност предмета спора у односу на сваког тужиоца појединачно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења, односно преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

